

Nora Roberts

Szerencsejátékosok

Minden perce különleges[™]
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1985 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Playing the Odds* (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Haiman Ani

Második, átdolgozott kiadás

- *Borítóterv:* Magán Sarolta
- *Kép:* Thinkstockphoto

ISBN 978-963-448-112-6

HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 701603
- *Nyomtatás időpontja:* 2017/13
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Szerencsejátékosok

A MacGregor család

A decorative flourish consisting of elegant, symmetrical scrollwork and flourishes that frames the text 'A MacGregor család'.

1.

A repülőtéren mindig óriási a kavarodás, nagy a zaj, a nyüzsgés; egyszóval tökéletes a káosz. Nem csoda hát, hogy az utasok egy része elcsigázottan, a másik meg idegesen érkezik meg Miami-ba. A hatalmas fehér óceánjáró, a *Celebration* már ott ringatózott a kikötőben, felhőtlen kikapcsolódást, romantikus kalandokat ígérve utasainak. A hajóhídra lépve senki sem könyvelő, osztályvezető vagy tanár többé, hanem utas, akit a következő tíz napban kényeztetnek, ellátnak minden földi jóval, és akinek lesik minden óhaját. Az utazási prospektus legalábbis ezt ígéri...

Serena a felső fedélzet korlátja mögül figyelte az embereket. Ebből a távolságból izgalmas volt a színek és zajok kavalkádja, nem zavarta a zivaj meg a tolakodás sem, ahogy másfél-ezer ember próbált egyszerre feljutni a hajóra. A szakácsok, pincérek és hajóinasok már szorgalmasan dolgoztak, noha tudták, hogy a következő tíz napban percnyi megállásuk sem lesz.

Serenának még volt egy kis ideje, így hát nyugodtan szemlélődött.

A hajó kifutása előtti percekben nem akadt semmi tennivalója. Eszébe jutott a nap, amikor először utazott tengerjáró hajón. Akkoriban úgy nyolcéves lehetett. Ő volt Daniel MacGregor pénzügyi géniusz és dr. Anna Whitefield MacGregor három gyermeke közül a legfiatalabb. Első osztályú kabinban utaztak, a hajóinas ágyba hozta neki a gyümölcslevet és a frissen sült zsemlet. Serena ugyanúgy élvezte azt is, mint mostani szűkös kabinját a személyzeti fertályon. Kalandnak tekintette mindkettőt.

Visszaemlékezett arra a napra is, amikor megmondta szüleinek, hogy a *Celebration* óceánjárón szeretne munkába állni. Apja a szemére vetette, hogy akkor minek tanult. Minél dühösebben kiabált, annál jobban érződött a skót kiéjtése.

Aki húszéves korára már egyetemet végzett, oklevelet szerzett angol nyelvből, történelemből és társadalomtudományból, az ne a hajók fedélzetét súrolja! Serena hiába bizonygatta, hogy ilyesmi nem áll szándékában. Édesanyja csak nevetett, és csitította a férjét, mondván, hagyják a gyereket a maga útját járni. Száznyolcvanöt centis magassága és száztíz kilós súlya ellenére Daniel MacGregor teljesen tehetetlen volt családja nőtagjaival szemben, ezért hamarosan feladta az amúgy is reménytelennek tűnő küzdelmet.

Serena megkapta az állást, és megmenekült a további, végeláthatatlannak tűnő tanulóévektől. A Hyannis Portban lévő családi fellegvár háromszobás lakosztályát felcserélte egy fekhelyre a hullámokon ringó szálloda kicsiny kabinjában. Munkatársai közül senkit sem érdekelt, mennyi az intelligenciahányadosa, és hány egyetemi oklevele van. Nem tudták, hogy az apja, ha kedve szottyanna, az egész óceánjárót mindenestül megvehetné, és hogy az édesanyja kiváló sebész. Azt sem tudták, hogy az egyik bátyja szenátor, a másik pedig államügyész. Amikor ránéztek Serenára, csupán egy csinos, fiatal lányt láttak. És ő éppen ezt akarta.

Az ég felé emelte az arcát, hagyta, hogy a szél belekapjon a hajába; dús, aranyszőke tincsei vidám táncot jártak. Régi festményeken látni ilyen meleg színárnyalatot. Serenának kiugró arccsontja és hegyes, makacsságról árulkodó álla volt. Bőrét sohasem fogta meg a nap; hamvas őszibarackszíne kiemelte ibolyakék szemét. Apja azt mondta rá, hogy olyan, mint a mályva; romantikusabb hajlamú barátai pedig váltig állították, hogy olyan, mint az ibolya, ám Serena makacsul ragaszkodott hozzá, hogy egyszerűen csak kék. A férfiakat elbűvölte ez a különleges színárnyalat meg a lényéből áradó sajátos, érzéki varázs. Serenát azonban nem érdekelték túlságosan a férfiak.

Úgy gondolta, bolond az a pasi, akit megígéz egy szép szempár. Ez mindössze genetikai

adottság, amelynek semmi köze a személyiséghez. Huszonhat évig hűvös tartózkodással hallgatta a szeme színéről zengett áradozásokat. Apja könyvtárszobájában volt egy kisméretű festmény a dédnagyanyjáról, akit szintén Serenának hívtak. Ha valaki megkérdezte volna, Serena szívesen elmagyarazza a csontok, a szem színárnyalata és a vérmérséklet nagyfokú hasonlóságát eredményező örökléstani folyamatokat. A férfiakat azonban általában nem érdekelték a tudományos fejtegetések, Serenát viszont a férfiak nem érdekelték.

Lenézett a hajóhídra. Egyre gyérebben szál-lingóztak az utasok. A sétányon nemsokára játszani kezd a zenekar, hogy szórakoztassa a vendégeket, miközben a hajó kifut a kikötőből. Ő pedig ott áll majd a fedélzeten, hallgatja ezt a halk, lüktető zenét, a nevetés foszlányait. A büféasztalok roskadoznak az ételektől és a különleges italoktól. A levegő tele van feszültséggel. Az emberek a korlátoknál tolonganak, mindenki szeretne még egy utolsó pillantást vetni a szárazföldre, mielőtt kifutnának a nyílt tengerre.

Serena csendesen mosolyogva figyelte, amint a későn jövők is felszállnak a hajóra. Ebben az idényben ez lesz az utolsó útjuk. Ha visszatérnek Miami-ba, a *Celebration* két hónapra szárazdokkba kerül. És amikor újra útnak indul, Serena már nem lesz a fedélzeten. Úgy döntött, hogy ideje odébbállni. Amikor elfogadta ezt

az állást, csak egyetlen dologra gondolt – hogy megszabaduljon a tanulástól, családjá elvárásaitól és saját nyugtalanságától. Tudta, hogy az önállóság egy éve alatt elért valamit. Kívívta rég áhított függetlenségét, és megmenekült attól a csapdától, amely felé egyetemi évfolyamtársai elszántan haladtak: hogy behajózzon a házasság kikötőjébe.

Bár szabad és független lett, mégsem talált rá a legfontosabb dologra: élete céljára. Nem döntötte el, mit szeretne csinálni hátralevő éveiben. Nem vonzotta a bátyjai által választott politikai pálya; nem akart tanítani, sem tanulni. Kalandokra és kihívásokra vágyott, de nem a tantermekben. Ez még mindig csak csupa „nem” volt, de azt már tudta, hogy bármi is fogja kitölteni az életét, azt nem a Bahamák felé ringatózva találja majd meg.

Ideje partra szállnod, Rena! – intette magát mosolyogva. Vár a következő kaland! Annál izgalmasabb, minél kevésbé lehet tudni, mi lesz az.

Felharsant a hajókürt. Ez volt a jel Serena számára. Elengedte a korlátot, és visszasétált a kabinjába, hogy átöltözzön.

Fél óra múlva szmokingra emlékeztető formaruhájában lépett be a hajó játéktérébe. Haját laza kontyba fogta a tarkóján, hogy ne hulljon minduntalan az arcába. A keze nem sokára túlságosan elfoglalt lesz ahhoz, hogy a haját igazgassa.

Már ragyogtak a csillárok, fénybe borították a vörös-arany mintás szőnyeget. A hosszúkás, ívelt ablakokon át ki lehetett látni az üveggel fedett sétafedélzetre, mögötte pedig a kékeszöld tengerre. A falak mentén félkarú rablók sorakoztak. Serena csokornyakkendőjét igazgatva keresztülvágott a termen, és odalépett a főnökéhez. A tengeren töltött hosszú hónapoknak köszönhetően már nem is érezte a hajó imbolygását a talpa alatt.

– Serena MacGregor szolgálatra jelentkezik, uram!

Dale Zimmerman egyik kezében a nyugtatömböt tartva tetőtől talpig végigmérte a lányt. A középtermetű, jóképű, göndör hajú férfi alkata ökölvívóéra emlékeztetett. Napbarnított arca csak még jobban kiemelte világoskék szemét, melyet nevetőrácok kereteztek. Nagyszerű szerető hírében állt; és hát ő maga is lelkesen táplálta ezeket a pletykákat.

– Ejnye, Rena, hát sosem tanulsz meg rendesen megkötni a nyakkendődet?

Hóna alá szorította a nyugtatömböt, és megigazította Serena nyakkendőjét.

– Akkor neked mi dolgod lenne?

– Ugye tudod, drágaságom, ez az utolsó lehetőség, hogy kipróbáld a mennyei élvezeteket, ha tényleg itt akarsz hagyni bennünket – mosolyodott el Dale, és mélyen a lány szemébe nézett.